

**SPILD AF
LIV**

EVA MARIA FREDENSBORG

KRIMI

ELG & CO.

Eva Maria Fredensborg

Spild af liv

Kriminovelle

Elg & Co.

Spild af liv

Copyright © Eva Maria Fredensborg 2014

All rights reserved

Forlagsredaktion: Nils Bjervig, Bjervigs Bureau

1. ebogsudgave

ISBN 978-87-91818-22-6

Af samme forfatter:

Én gang morder (2013)

Min mund er lukket (2014)

www.evamariafredensborg.dk

Kapitel 1

Hvordan ville det være at give slip og synke helt ned på bunden? At sidde foran en bodega i en vindblæst hovedgade en søndag formiddag i februar og suge på den sidste, lille stump af en filterløs cigaret uden at bekymre sig om, at man spilder sit liv?

Jasmin får ild på en Marlboro og bliver stående, mens hun forsøger at gætte, hvilken nuance af grå kvindens gamachebukser ville have, hvis nogen skulle få den idé at smide dem i en vaskemaskine.

- Hvad glør du på?

Tonen er ikke aggressiv, bare sløret af alkohol. Eller måske noget stærkere?

- Jeg glør på dig.

Kvinden løfter hovedet med den store hætte, og Jasmin ser, at hun næppe er meget mere end tyve. Psykisk syg? Misbruger? Eller bare en lørdagsbrandert, der er løbet helt af sporet?

- Har du en smøg?

- Ja, men det har du også selv.

Pigen ser ned på sin hånd, og da hun får øje på stumpe, ryster hun på hovedet.

Et øjeblik senere, da Jasmin drejer om hjørnet ved Restaurant Madkunsten, ser hun pigen vakle over mod Irma med armene strakt ud foran sig som en søvngænger. Helt klart noget, der er stærkere end alkohol. Inden sommeren forvandler gågaden til et gedemarked af bar-

benede sommerhusgæster, bør hun som minimum vide, hvem der forsyner pigen med stoffer.

Det blå arkivskab er tomt, og på skrivebordet ligger to bunker: Knap en halv meter sommerhusindbrud og en drabssag.

Hun lader hånden glide over den enlige sagsmappe i bunken til venstre og mærker den ru fornemmelse af omslaget mod fingrene.

Skal/skal ikke?

Tommelfingeren følger pappets kant.

Nej. Hvis hun først åbner den mappe, vil det blive svært at motivere sig selv til at tage fat på den store bunke, så hun lover sig selv, at hun ikke engang vil lette på omslaget, før hun har løst mindst ti indbrudssager.

Hun er i gang med at læse den tredje indbrudssag, da det banker på døren.

Politistationen i Nykøbing Sjælland har kun åbent to timer hver torsdag eftermiddag, hvilket fremgår tydeligt af skiltet på døren, men Jasmin går alligevel ud for at åbne.

Ude på dørtrinnet står en ældre mand og kryber sammen i en sportsjakke, der virker alt for tynd til den fugtige og blæsende kulde. Det første, hun bemærker, er de venlige, blå øjne, og så selvfølgelig maven, der ligesom kommer resten af ham i forkøbet.

- Hej. Jeg så, at der var lys.

- Ja?

- Er du den nye?

Den nye. Jasmin er blevet kaldt det, der var værre, så hun smiler og rækker hånden frem.

- Hej. Jeg hedder Jasmin Andersen.

Han tager hendes hånd, og trykker den så hårdt, at

hun er glad for, at hun har taget ringen fra Anton af og lagt den i bunden af smykkeskrinet.

- Og du er?

- Ejner Jensen. Jeg er ham den gamle. For ti år siden var det mig, der sad derinde i hjørnekontoret og rodede alle de gamle, uopklarede sager igennem i håb om at finde et eller andet, der kunne få jobbet til at føles som andet og mere end en retrætepost.

- Lykkedes det?

Han smiler, så Jasmin kan se, at der mangler en hjørnetand i overmundens.

- Det kan du bande på. Da jeg gik på pension to år senere, var antallet af lovovertrædelser i distriktet faldet til under det halve, og det blå arkivskab var praktisk taget tomt.

- Hvad med drabssagen? Er den fra din tid?

Han lægger hovedet lidt på skrå og betragter hende.

- Giver du en kop kaffe?

- Det kan du bande på.

Han ler og følger med ud i køkkenet.

- Kommer du inde fra Roskilde?

- Ja. Jeg startede i København og havde base på Nørrebro nogle år, men de sidste to år har jeg været i efterforskningsafdelingen i Midt- og Vestsjællands Politi.

- Undskyld, jeg spørger, men er du ikke ... meget ung?

- Synes du?

- Det vedkommer selvfølgelig ikke mig. Det er bare, at de fleste er fyldt tres, inden de ender her – selvom der nu var en enkelt, der havde fået pisset Kjeldsen så meget af, at han fik posten i halvtredsårgave – men dig, du har vel knap rundet de tredive.

- Treogtredive.

Ejner Jensen løfter øjenbrynene. Så trækker han på skuldrene og tager to kopper fra skabet med en selvfølgelighed, der antyder, at han aldrig for alvor er gået på pension.

Drabssagen ligger i sit omslag, og hver gang der er en pause i samtalen, skubber hun den en lille smule længere over mod ham, men han bider ikke på, og til sidst går hun direkte til sagen:

- Hvad med drabssagen? Jeg har ikke nået at læse den igennem, så ...

- Længe efter min tid. I '10 eller '11, hvis jeg ikke husker helt forkert.

Han trækker mappen til sig, men åbner den ikke.

- Det var i februar. Nogle af de lokale håndværkere var ved at give feriekolonien ude på Skansehage en ordentlig overhaling, og da de mødte en mandag morgen, lå der noget og flød rundt på overfladen af et kar med kalk eller hvad det nu var. Det var en hvid T-shirt, og da de forsøgte at hive den op, fulgte der et skelet med. Fingeraftryk og den slags var jo udelukket. Der var adskillige brud på knoglerne, og dødsårsagen var sandsynligvis en brækket nakke. Knogleresterne viste, at det var en mand, og at han var knap 180 centimeter høj. Retsmedicinsk kunne også sige, at han var i midten af trediverne, og da det ikke gav noget at sende et aftryk tandaftryk ud til de danske tandlæger, fik de fat i en knogleekspert, der kunne fortælle, at han var vokset op et sted på Balkan, sandsynligvis i Sarajevo.

- Kan man virkelig afgøre det ud fra knoglerne?

- Imponerende, ikke? Det er noget med kostsammensætningen, der aflejrer sig i knoglerne.

- Så man fandt aldrig ud af, hvem han var?

- Niks. Han var i hvert fald ikke lokal. Efterforskerne inde fra Roskilde gik vist rimelig hårdt til håndværkerne, men de fastholdt, at der ikke havde været udenlandsk arbejdskraft på byggeriet, og personligt er jeg tilbøjelig til at tro dem.

- Fordi du kender håndværkerne?

- Fordi jeg kender håndværkerne, og fordi ingen af de lokale i Rørvig havde set så meget som skyggen af en østarbejder i de to måneder, renoveringen havde stået på.

- Hvad med T-shirten? Gav den noget?

- En hvid T-shirt af mærket Hanes og et par sorte Björn Borg-underbukser. Efter hvad jeg har ladet mig fortælle, er det nogle af de mest solgte herreekviperingsartikler overhovedet. Selv Sillehoved sprøjter dem ud.

- Sillehoved?

- TøjEksperthen.

- Hvad tror du, der skete?

Han kniber det ene øje sammen og smiler.

- Fortæl mig hellere, hvad du tror, der skete.

- Mig? Jeg ved ikke andet om sagen, end det du lige har fortalt mig.

Ejner Jensen siger ingenting, tager bare en slurk af kaffen.

- Altså, først tænkte jeg, at det nok alligevel var en østarbejder, siger Jasmin.

- Som de lokale ikke havde bemærket?

Han siger det, som om det var nogenlunde lige så realistisk, som at Bill Clinton kunne gå nogen ned ad Strøget uden at blive opdaget.

- Nej. Jeg tænkte, at han var en østarbejder, der havde hørt om byggeriet, og som var taget derud for at se, om der skulle ligge noget værktøj eller materialer, der ikke

var låst inde.

Ejner Jensen nikker, som om tanken ikke er ny for ham.

- Men?

- Men den idé virker ikke helt så indlysende, når han havde Bjørn Borg-underbukser på.

- Fordi en østarbejder, der render rundt og stjæler materialer fra byggepladser, ikke ville bruge sine surt tjente penge på at købe mærkevareundertøj?

Hun nikker.

- Noget i den stil.

- Hvis jeg var dig, ville jeg ikke spilde min tid på den sag.

Han ser ud, som om han vil sige noget mere, men i stedet rejser han sig og tager koppen fra bordet. Så smiler han og siger:

- Men du skal nok blive til noget. Hvis altså ikke du når at kede dig ihjel først.

Kapitel 2

To dage senere har Ejner Jensens afskedssalut fået karakter af en profeti. Hun keder sig så gudsjammerligt, at hun knap kunne slæbe sig ud af sengen her til morgen, og den eneste afveksling, hun har at se frem imod, er torsdagens møde med de andre deltagere i SSP-samarbejdet. En skolelærer, en socialrådgiver og hende selv. Det bliver jo en ren fest af kollegialt samvær.

Vanessa vinker til hende gennem Sillehoveds brede vinduesparti, og Jasmin tænker, at folk i det mindste er venlige her. Det er Vanessa, der har givet hende de nøgterne *facts* om livet – eller rettere borgerne – i Nykøbing Sjælland, og allerede efter deres første, tilfældige møde over køledisken i Super-Brugsen vidste Jasmin, at hun godt kunne skyde en hvid pil efter ambitionen om at optrevle en større (eller bare en mindre) narkoring i Odsherred. Pigen, der sad foran bodegaen i søndags, hedder Nina, og hun er godt nok misbruger, men det er en af de lokale psykiatere, der forsyner hende med stoffer, og han gør det, fordi alternativet ville være, at hun råbte og skreg og slog ud efter tilfældige forbipasserende.

Så snart morgenkaffen er brygget, åbner Jasmin det blå arkivskab og begynder at bære sagsmapperne med uopklarede sommerhusindbrud ind i mødelokalet, mens hun prøver at slippe følelsen af, at der er mange måder at synke til bunds på.

Én efter én åbner hun mapperne, skimmer rapporterne og lægger dem derefter i en af de to bunker på bordet foran sig.

Hvis nogen spurgte hende, hvilke kriterier hun sorterede sagerne efter, ville hun ikke kunne give dem et fornuftigt svar, og hun er ikke i tvivl om, at hendes gamle chef, Kjeldsen, ville have vrænget et eller andet nedladende om kvindelig intuition, men her er ikke nogen til hverken at spørge eller vrænge, og Jasmin er fuldstændig ligeglad med, hvad andre mener om hendes særlige evner. Hun bruger dem bare, lader bevidstheden flyde, så den ikke forstyrrer det besynderlige og uforklarlige samarbejde mellem øjnene, der ser, hjernen, der dikterer, og hænderne, der effektuerer dommen: Højre eller venstre.

Da hun er færdig, ligger der to bunker foran hende, og selvom de er stort set lige høje, skubber hun straks den venstre bunke væk. Uinteressant. Det er i bunken til højre, hendes hjerne har opdaget et mønster. I den ideelle verden ville hun allerede nu vide, hvad dette mønster bestod i, men det gør hun ikke, og da hun går ud for at finde noget frokost, tænker hun, at lige i dette tilfælde er det måske meget godt, at hendes underbevidsthed sætter visse grænser for samarbejdsvilligheden. Hvad skulle hun stille op med al sin tid, hvis hun pågreb bagmanden for de mange indbrud allerede første uge på jobbet?

Kapitel 3

Jasmin trækker op i dynen, så de alt for varme fødder kan blive kølet lidt af, men der går kun et øjeblik, før hun fryser igen.

Det er natten til torsdag, og sidste gang hun kiggede på uret, var klokken fire minutter over to. Hun frygter, at hun er ved at blive vanvittig, for hver gang hun lukker øjnene, ser hun de samme 15-20 ord køre i cirkulation på sin indre lystavle: *Rukolås, havedør, B&O-radio, mikrobølgeovn, badeværelsesvindue, PH-lampe osv. osv.* Hun har stadig ikke set noget, der bare kunne minde om et mønster, og i eftermiddags var hun så desperat, at hun blandede bunken og sorterede indbrudssagerne en gang til.

Det var aldrig sket før, ja faktisk havde hun lovet sig selv, at hun aldrig ville gøre det, fordi det ville være det samme som at sige, at sorteringen var tilfældig og altså ikke kunne bruges til noget. Heldigvis (eller uheldigvis? Det har hun endnu ikke afgjort med sig selv) var hendes underbevidsthed fuldstændig ubøjelig, og hver eneste sag, der endte i den "interessante" bunke, havde et lille blyantskryds på bagsiden.

To sorteringer, samme resultat – men altså stadig ingen forklaring på, hvad det er, der gør den ene halvdel af sagerne interessante.

I endnu et desperat forsøg på at falde i søvn, beslutter hun sig for at fokusere på lydene omkring sig. Først

er der så stille, at det næsten skræmmer hende, men så lyder der et klik, efterfulgt af en skrabende lyd.

Så grus, der knaser.

En knirken.

Hun ligger helt stille, holder vejret og koncentrerer sig om at udskille de enkelte lyde, men det er svært, når hjertet banker så hårdt, at blodet suser gennem øregangene og overdøver vinden, der løber gennem træerne.

Der er nogen derude!

Tanken får hende til at sætte sig op i sengen. Dynen rammer natbordet, som vipper, så vandglasset og mobiltelefonen ender på gulvet.

Fuck!

Vreden sender frygten på flugt, men hun har knap famlet sig frem til mobiltelefonen, som er landet uskadt og tør på bunken af snavsetøj, før angsten igen får overtaget.

Hun tager en dyb indånding. Det er kun en tanke. Der er ikke nogen. Det er noget, jeg bilder mig ind.

Hjertet hamrer videre, men hun rejser sig, og det lykkes hende at nå hen til vinduet uden at falde over kufferten, der stadig ligger opslået et eller andet sted på soveværelsesgulvet. Rullegardinet er både for kort og for smalt til at dække vinduet, men der er åbenbart så mørkt herude i provinsen, at det ikke betyder noget, og lige da hun linder på gardinet, tænker hun, at den forrige ejer måske slet ikke har hængt det op for at holde lyset ude. Måske er hun ikke den første, der har ligget i dette rum og fornemmet, at der luskede nogen rundt i mørket udenfor?

Der går lidt tid, inden øjnene kan orientere sig, og det massive sorte bliver blødt op i konturer: Carport. Postkasse. Punkteret trillebør.

Gardinet lugter af støv, men også af noget andet.

Gammel piberøg?

Hun slipper gardinet og træder et skridt tilbage, da en lyskegle flakser ind i hendes synsfelt.

Der er sgu en derude!

Hun står med ryggen mod væggen, mærker tapetets struktur mod sin bare skulder. Telefonen ligger stadig i hendes ene hånd. Skal hun ringe?

Nej!

Andre mennesker kan ringe 112, men hun *er* politiet, og hvis hun ringer efter forstærkning den første uge, fordi hun er bange for at sove alene, kan hun lige så godt pakke sit liv ned i flyttekasserne igen.

Nu havde hun endelig chancen for at starte på en frisk ...

Selvmedlidenheden får en ny bølge af vrede til at skylle ind over hende, og så kommer den første konstruktive tanke: Det her er mit hus nu! Der er fandeme ikke nogen, der skal luske omkring i min have midt om natten!

Hun griber i tøjbunken og mærker sig gennem de forskellige stoftyper, til hun finder sine jeans. Det ene bukseben har opsuget en del af vandet fra det væltede glas, men hun trækker dem på alligevel og finder også den tykke sweater, tante Miriam har strikket til hende. Den har hun lovet sig selv aldrig nogensinde at vise sig i offentligt, men det her er altså et nødstilfælde.

Pistolen?

Nej!

Hvis hun skyder en indbrudstyv den første uge ...

Hendes plan er at liste sig ud, men netop som hun skal til at dreje nøglen i låsen, ombestemmer hun sig. Hun river døren op og råber:

- Er der nogen?

Til højre for døren, helt henne ved hushjørnet, ser hun lyskeglen nærme sig.

- Hvem der? råber hun.

- Hallo?

Stemmen tilhører en mand. Fyrre, måske yngre. Lokal dialekt. Da han runder hjørnet, løfter han lygten og retter den direkte mod hende, så hun intet kan se, før han pludselig står mindre end to skridt fra hende. Hans hoved er langt og smalt under den grå tophue, men den brede næse skaber balance i proportionerne. Nok yngre end fyrre.

- Hvem er du? siger hun

Han smiler, men kun med munden.

- Det samme kunne jeg jo spørge dig om.

Det er ham, der lusker rundt i hendes have midt om natten, og så står han der og spiller smart!

- Jeg bor her, og jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad du laver på min grund.

Han kniber øjnene sammen.

- Naboen. Jeg er lige kommet hjem og så, at der holdt en bil. Det har jo stået tomt i månedsvis, og ...

Han holder inde og rækker en hånd frem.

- Jesper Stahlberg. Ansvarshavende på NordvestNyt.

Jasmin trykker hans hånd, som er kold og overraskende lille.

- Jasmin Andersen. Politiassistent.

- Så du er den nye.

Han ser på hende med smalle øjne.

- Hvad har du tænkt dig at gøre ved alle de indbrud?

Laver han sjov med hende?

Hun ser ham direkte i øjnene og siger:

- Lige nu har jeg tænkt mig at gå ind og sove videre.

Så kan vi måske tale om indbrud en anden dag?

Kapitel 4

En anden dag ...

Der er noget ved den sætning, en klistret substans, der får hendes bevidsthed til at summe om ordene, som fluer på et åbent sår. En anden dag?

Jasmin skænker en meget stor kop kaffe og undgår omhyggeligt at se i det lille spejl, der er klistret op på væggen ved siden af køleskabet i stationens køkken. Hun ved udmærket, hvordan hun ser ud efter en søvnløs nat.

Inde i mødelokalet tager hun den øverste sag fra bunken. *Natten til tirsdag*. Hun lægger den fra sig og åbner den næste. *Natten til fredag*. Hun har allerede været nede ad denne sti uden at finde frem til andre mønstre end det helt indlysende: De fleste indbrud finder sted på hverdagsnætter udenfor sommersæsonen, men nu går hun ind på sit kontor og laver tolv skærmudskrifter af kalenderen i Outlook, en for hver måned det seneste år. Hun skænker en ny kop kaffe, før hun tager udskrifterne med ind i mødelokalet, og da kaffen er drukket, hænger de tolv ark på det store whiteboard. "Mønster" er måske et lidt stort ord, men hun mærker en behagelig, kildende fornemmelse i maven, hver gang hun lader blikket løbe ned over kolonerne med onsdage.

Hver anden onsdag er blank.

Kapitel 5

Der lyder et brag ude fra gangen, og Jasmin farer sammen.

Skolens SSP-repræsentant, Kristian Hvelplund, rejser sig hurtigt og går hen og åbner døren. Jasmin følger ham med øjnene, mens hun prøver at huske, hvad de talte om, inden de blev afbrudt, men hun har været så optaget af sine tanker om de blanke onsdage, at hun ikke aner, hvad der er foregået på store dele af mødet.

- Magnus! Andreas!

Jasmin kan høre en dæmpet mumlen ude fra gangen.

- Se så at komme hjem. Det er flere timer, siden I fik fri!

Socialrådgiveren, Majbritt Roager, har en bekymret rynke i panden, da hun siger:

- Jeg troede, du sagde, at det gik bedre med dem?

Hvelplund dumper ned på stolen med et suk.

- Det gør det også. De sparkede bare til en tom skraldespand. Det er vel ikke helt unormalt for et par syvendeklasses drenge?

- Hvis det er en af de klasser, hvor jeg skal møde forældrene i aften, ville jeg gerne have lidt flere baggrundsinformationer, siger Jasmin.

Kristian nikker.

- Der er en lille gruppe af drenge i 7. x, som har det med at køre tingene lige til grænsen. Majbritt har kigget

familierne efter i sømmene uden at finde noget af betydning, så vi arbejder ud fra den tese, at de i virkeligheden er nogle dejlige unger, der bare får gejlet hinanden op, når de er sammen. Heldigvis er forældrene meget opmærksomme på situationen.

- Kunne du være lidt mere konkret?

Majbritt tager over:

- Det er vel to år siden, vi første gang havde dem oppe på et af vores møder. De havde været til en børnefødselsdag, hvor forældrene til fødselaren efterfølgende kontaktede skolen og fortalte om en episode, der fik nogle alarmklokker til at ringe. Under fødselsdagen havde faren arrangeret en skattejagt, og da skattejagten var overstået, opdagede forældrene, at der manglede fire drenge: Andreas, Alexander, Christian og Magnus. Moren fandt dem oppe på sønnens værelse, hvor de var i gang med at tørre en hundelort ud over gulvtæppet.

Hun ser på Jasmin med let opspærrede øjne.

- Det kan godt være, at det ikke lyder som noget særligt, når man har gået patrulje på Nørrebro ...

Jasmin bremses hende.

- Glem det der. Det kan godt være, at knægtene på Nørrebro smadrer ruder på biler i stedet for at lege med hundelorte, men det er præcis den samme foragt for andre mennesker, der ligger bag.

Majbritt smiler, mens Kristian ser mere skeptisk ud.

- Jeg tror nu, at episoden med hundelorten var den klassiske "drenge udfordrer hinanden til at gøre noget dumt"-ting, men der var også andre episoder, og for et års tid siden endte vi med at indkalde forældrene til et fællesmøde.

- Og hvordan gik det?

- For nu at gøre en lang historie kort endte det med,

at de blev enige om, at drengene skulle lære lidt disciplin, så hver onsdag aften kører forældrene dem til Holbæk, hvor de er blevet meldt ind i en karateklub.

Han skubber det spinkle brillestel lidt længere op på sin smalle næse.

- Jeg indrømmer gerne, at jeg var modstander af forslaget, men det ser faktisk ud til at have hjulpet.

To timer senere står Jasmin foran hallen og tripper, mens en lang hale af forældre defilerer forbi og nikker til hende. Det værste er, når en af dem tænder en cigaret og suger dybt ind, så hun kan høre røgen hvæse ned gennem svælget. Hun ville give sin højre arm for et enkelt sug, men hun fornemmer, at det vil være rimeligt dårlig stil, når hun lige har stået og belært dem om, at de skal være gode eksempler for deres børn.

Hver gang der er et hul i strømmen af mennesker, kigger Jasmin over på drengen, der sidder på bænken og piller ved sin mobiltelefon. Det er, som om han undgår at møde hendes blik igen. Der var noget i de øjne, som Jasmin ikke har set siden tiden på Nørrebro. Noget hårdt og alt for voksent. Måske er det bare det sorte hår og de brede øjenbryn, der minder mig om stenbroen, tænker hun, netop som der dukker et kendt ansigt op i strømmen. Ejendomsmæglerdamen (var det Maria eller Marianne?) skiller sig markant ud fra mængden. Hun rager op over flere af fædrene, og hun er velplejet på en måde, der får de andre kvinders beklædning til at ligne noget, man kun ville tage på i haven. Hun spørger, om Jasmin er faldet godt til i huset, og det lyder ikke som en invitation til at begynde at tale om gammel piberøg, knirkende gulvbrædder eller luskende naboer, så Jasmin smiler og nikker. Hun følger kvinden med øjnene, mens

hun nærmer sig drengen på bænken med hænderne dybt begravet i lommerne på den sorte diplomatfrakke. Drengen rejser sig, sender sin mor et surt blik og trasker efter hende hen til en sort Peugeot, der ser ud som om den kan trylles topløs om sommeren.

Da Kristian Hvelplund har låst døren til hallen og vinket farvel, fisker Jasmin pakken frem og holder ligh-
teren op foran cigaretten, mens hun tager et dybt sug.

Hver onsdag.

Hun tager et hvæs mere, inden hun begynder at gå, og røgen kilder så dejligt hele vejen ned, at hun næsten er nået forbi den hvide varevogn, før hun registrerer de dæmpede stemmer. Hun standser og lytter intenst, men det eneste ord, hun opfanger, er "Rørvig". Da hun passerer bilen, får hun øje på ejendomsrådgiveren og sin nabo, Jesper Stahlberg. De tier begge, men inden de får lagt ansigterne i de rette folder, når Jasmin at tænke: Der foregår et eller andet mellem de to.

Kapitel 6

Hver onsdag. Hver anden onsdag.

Det kan ikke være et tilfælde.

Jasmin holder ind til kantstenen, og nogle minutter senere får hun øje på Ejner Jensen i bakspejlet. Han er i den samme tynde sportsjakke som forleden, men i dag har han suppleret den med et voldsomt stort halstørklæde og en skindhue med klapper ned over ørerne.

- Hvorfor kunne jeg ikke hente dig hjemme hos dig selv? siger hun, da han åbner døren i passagersiden.

- Min kone var lige gået i seng, da du ringede.

Først tror Jasmin, at han laver sjov – ingen ved deres fulde fem ville vel mistænke Jasmin og Ejner for at have en affære? – men så ser hun alvoren i hans ansigt.

- Vivian er dement, og jeg ville ikke have, at hun blev vækket af bilen. Hun bliver meget bange, hvis hun vågner om natten og opdager, at jeg ikke er der.

Jasmin nikker.

- Nå, lad mig høre, siger han, da han har bugseret sig selv og sin store mave ind i Jasmins lille Fiat Panda.

Hun fortæller ham om de blanke onsdage i månedsoversigterne og om de fire knægte, der hver onsdag bliver fragtet ind til Holbæk for at få afløb for deres aggressioner, og han lytter uden at afbryde.

Da hun er færdig, letter han lidt på huen og klør sig i håret.

- Så du tror, der er en sammenhæng mellem disse

drengene og de mange indbrud?

Jasmin nikker.

- Nu vil jeg jo ikke tage modet fra dig, men jeg har svært ved at forestille mig, at fire tolv-trettenårige knægte cykler rundt og stjæler fladskærme midt om natten på hverdagsaftner, uden at deres forældre opdager noget.

- Ikke drengene, deres forældre!

Jasmin fortæller om Marianne Bøgh og Jesper Stahlbergs mystiske møde bag kassevognen efter SSP-mødet.

- Ejendomsmæglere kender som regel deres nærområde bedre end de fleste andre. De ved, hvor de dyre huse ligger, og hvor fastliggerne holder til.

- Og deres sønner er begge med på karateholdet?

- Ja. Jeg gik tilbage til stationen og tjekkede alle fire drenge, og de to, som mine SSP-kolleger opfatter som lederne af banden, er Andreas Agostini Bøgh og Magnus Stahlberg.

- Og du hørte dem sige noget om Rørvig?

Jasmin nikker.

- Jamen, så lad os da køre en tur til Rørvig.

Et par timer senere er Ejner Jensen knap så medgørlig.

- En kande kaffe ville gøre underværker lige nu, siger han for tredje eller fjerde gang.

De holder på parkeringspladsen ved Spar overfor Lyngkroen, hvor de har perfekt udsyn over Rørvigvej uden selv at være for synlige, men der er langt mellem bilerne og slet ingen hvide kassevogne eller sorte Peugeotere.

- Hvad med Marianne Bøgh? Har hun også boet her hele sit liv?

Ejner Jensen har fortalt om Jesper Stahlbergs liv og levned med en detaljeringsgrad, der er en landbetjent værdig, og Jasmin fornemmer, at han tænker lidt mindre

på kulden, når han taler.

- Ikke helt. Hun er vokset op her i byen, men uddannede sig i København, hvor hun også mødte Andreas' far. Da Andreas skulle starte i skole, flyttede de tilbage, og Marianne startede sin forretning. Jeg tror, hun havde nogle hårde år i starten, men efterhånden ser det ud, som om hun har fået skabt sig en ret pæn indtægt.

- Og Andreas' far?

- En lidt stille fyr, og slet ikke så målrettet som sin kone. Først forsøgte han sig som kunstner, men jeg ved ikke, om der nogensinde kom nogen billeder ud af det. Da Marianne blev træt af at forsørge ham, begyndte han at importere italienske vine, men drak vist mere, end han solgte, og til sidst opgav han vist. Han rejste i hvert fald hjem til Italien.

- Italien?

Jasmin gnider hænderne mod hinanden for at skabe lidt varme. Netop som hun bukker sig frem for at se, om det ikke skulle være muligt at dreje bilens temperaturknap en lille smule længere mod højre, får hun øje på to sæt billygter, der nærmer sig inde fra Nykøbing Sjælland. Ejner har også set dem, det kan hun høre på hans åndedræt, og da den hvide varevogn passerer som den første, sætter hun bilen i gear.

- Vent lidt, så du ikke kommer for tæt på.

De triller ud på Rørvigvej og følger Peugeotens røde baglygter. De fortsætter lige over rundkørslen i Rørvig, men drejer af mod venstre kort efter, og Jasmin sænker farten yderligere. Efter et stykke tid svinger vejen hårdt mod venstre, men de to biler drejer ned ad en mindre vej på højre hånd.

- Skansehage, siger Ejner Jensen.

- Er det ikke bedst, jeg slukker lygterne?

- Tror du, det er nødvendigt?

- Her er jo så mørkt.

- Okay, men så må du køre meget langsomt, for der er en del dyr herude.

De fortsætter ligeud gennem et lille stykke skov, inden de tager et blødt venstresving. Sommerhusene ligger tæt herude, og da de to biler holder ind midt på en smal grusvej, må Jasmin konstatere, at hun fuldstændig har mistet orienteringen i virvaret af identiske grusveje med fyrretræer og vinterforladte sommerhuse.

Hun parkerer i en indkørsel, og Ejner Jensen holder en hånd op i luften for at signalere, at hun skal vente med at stige ud.

- Giv dem lige et øjeblik.

Hun kan næsten ikke sidde stille, og da han forsigtigt åbner døren i passagersiden, er hun så ivrig, at hun glemmer at løsne selen, så hun sidder fast og nærmest falder ind i bilen igen. Ejner Jensen lægger en hånd over sin mund, men hans øjne viser, at han morer sig kosteligt over hendes uheld. Han går et lille stykke langs vejkanten, inden han forsvinder ind i en indkørsel. Han må kende området godt, for Jasmin kan mærke på hans gang, at de nu er tæt på det sommerhus, hvor Marianne Bøgh og Jesper Stahlberg har parkeret, og da hun bukker sig for at følge ham ind mellem et par store fyrretræer, får hun øje på et flakkende lys bag en stor vinduesflade.

- Hvad vil du foreslå, at vi gør nu? hvisker han.

- Medmindre du har lyst til at liste dig hen til huset og tjekke, om der er tegn på indbrud, synes jeg, vi skal vente her, til de kommer slæbende ud med tyvekosterne. Det ville jo ikke se godt ud, hvis vi greb til anholdelse, og det så viste sig, at det i virkeligheden er et hem-

meligt stævnemøde. Marianne kan jo i princippet have fået nøglerne til sommerhuset af ejeren.

- Det lyder som en god plan. Når de kommer ud, tager du dig af Marianne, mens jeg tager Jesper. Har du dine håndjern med?

Jasmin nikker.

- Dem må du hellere give mig. Jeg er jo ikke helt så rask og rørig længere, så jeg vil gerne kunne pacificere ham hurtigt.

Jasmin rækker ham håndjernene og sætter sig til at vente. Frosten bider herude tæt ved kysten, og vinden får fyrretræernes grene til at vippe op og ned, så de udsender en duft, der minder om jul.

Jesper Stahlberg er den første, der kommer ud. Han bærer fjernsynet foran sig som et skjold og bevæger sig med små skridt. Jasmin og Ejner rejser sig næsten synkront, og hun holder en gren til side, så han kan smutte igennem først.

Jasmin holder øje med ham, mens hun bevæger sig hen mod huset. Netop som hendes pensionerede forgænger indhenter manden med fladskærmen, hører hun lyden af glas, der splintres henne ved huset.

Et glimt af lys fejer hen over grunden. Så bliver alt mørkt igen.

Hun sætter i løb, og da hun runder husets hjørne, fanger hendes blik en skikkelse, der løber ned mod det tætte hegnet af fyrretræer bag huset. Hun sætter farten op, zigzagger mellem buske og undgår med nød og næppe at snuble over en sammenrullet haveslange.

Afstanden mellem hende selv og den mørke skikkelse bliver mindre og mindre. Hendes åndedræt hvæser i brystet, og de stivfrosne fødder protesterer, men netop som hun tænker, at nu kan hun ikke mere, standser

Marianne Bøgh og vender sig mod hende. Hun står op ad en carport, og Jasmin er næsten henne ved hende, da hun indser, at Marianne Bøgh ikke er standset for at overgive sig. Hendes løftede hænder og hele hendes kropsholdning fortæller Jasmin, at hun har i sinde at konfrontere sin forfølger.

Adrenalin pumper rundt i kroppen og sender en følelse af uovervindelig ud i hver eneste celle af Jasmins krop. Hun sagtnar farten og standser mindre end en meter fra kvinden i den store dunjakke.

- Politi. Klokker er ...

Hvad pokker er klokken?

Jasmin trækker op i ærmet for at kunne se urskiven, men i det samme kaster Marianne Bøgh sig frem mod hende. Jasmin vælter bagover, men det lykkes hende at genfinde balancen, og i et kort glimt ser de hinanden i øjnene. Det tager hende kun et splitsekund at afkode blikket i Marianne Bøghs blå øjne: Vrede og muligvis had, men ingen frygt eller opgivenhed.

Da Marianne Bøgh gør et nyt udfald, løfter Jasmin højre arm og drejer kroppen mod venstre, så hele Marianne Bøghs vægt glider af mod hendes arm, og kvinden tumler forbi hende.

Et sted langt væk kan hun høre Ejner Jensen råbe. Hvis der er sket ham noget ...

Hun fejer tanken til side og koncentrerer sig om at holde øje med sin modstander, der nu nærmer sig fra siden.

Jasmin vil flytte sig, så hun kommer fri af carporten, men Marianne Bøgh er hurtigere, end hun troede, og også stærkere, og pludselig står hun med ryggen mod de sortmalede planker med Marianne Bøghs underarme presset ind mod brystet.

Hun tager fat i Jasmins krave og begynder at banke hendes baghoved ind i væggen.

Det lykkes Jasmin at få samlet sine underarme foran sig og presse dem opad, så modstanderens arme tvinges udad.

Netop som hun tror, at Marianne Bøgh vil opgive sit greb og slippe hende, slynger kvinden hovedet fremad og knalder panden direkte ind mellem Jasmins øjenbryn, så hendes baghoved rammer væggen med et smæld. Hendes blik bliver sløret, men det lykkes hende at forblive ved bevidsthed, og med sine sidste kræfter sender hun sin højre støvlesnude direkte mod Marianne Bøghs mellemgulv.

Kapitel 7

Politistationen i Roskilde virker større, end Jasmin husker den, men det er lydene, der får hende til at længes tilbage til sit nye hovedkvarter. En skalle, et par hårde slag mod baghovedet og to nætter uden søvn hjælper selvfølgelig heller ikke, og da hun får et glimt af Anton, ønsker hun, at hun i det mindste havde vasket sit hår i går morges i stedet for at sætte det op i en hestehale. Så kunne hun have gemt de trætte øjne lidt af vejen.

De har intet.

Ingen beviser eller bare indicier, der vil kunne overbevise en dommer om, at de to arrestanter skal sigtes for andet og mere end indbruddet på Forårsvej, og Kjeldsen kan ikke se nogen grund til, at Jasmin prøver at afhøre dem, når han selv har forsøgt at klemme en tilståelse ud af dem.

- Hvornår har du sidst sovet?

Jasmin har ikke set Ejner Jensen komme ind i lokalet, og hun bliver glad, da hans dybe stemme overdøver larmen fra de mange mennesker i storrummet.

- Aner det ikke. Hvad laver du her?

- Kjeldsen ringede og bad mig om at hente Marianne Bøghs søn og køre ham herind. Han var alene hjemme, så nu sidder han ude i receptionen og venter på en socialarbejder. Hvordan går det med afhøringerne?

- Skidt. De har selvfølgelig erkendt indbruddet på Forårsvej, alt andet ville også være tåbeligt, men de på-

står, at det var første gang. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at vi måske skulle have ladet dem gå, indtil vi havde flere beviser imod dem.

- Hvad med deres økonomi?

- Regnedrengene er på sagen.

- Hvem sidder med det?

- Gert. Gert Havtorn.

- Lad os gå ind og høre, hvor langt de er.

Han lægger en hånd på hendes skulder og tilføjer:

- Og bagefter kører jeg dig hjem, så du kan få sovet.

Gert Havtorn og Ejner hilser på hinanden med den klassiske "give hånd med slag på ryggen"-gestus, som Jasmin har lært at genkende som den maskuline udgave af et kram.

- Godt at se dig igen, du gamle. Jeg hører, du var med ude og fange indbrudstyve i nat?

Ejner smiler bredt.

- Ja, jo, det sgu næsten som i gamle dage, selvom det var Jasmin, der gjorde det meste af arbejdet.

Jasmin ryster på hovedet. Uden ham ville hun måske stadig ligge bevidstløs bag carporten på Forårsvej, og Marianne Bøgh og Jesper Stahlberg ville være over alle bjerge.

- Jasmin siger, du er ved at kigge deres økonomi efter i sømmene? siger Ejner.

Gert Havtorn kniber øjnene sammen, så det runde ansigt kommer til at ligne en børnetegning, og Jasmin fornemmer, at han er i tvivl: Hvor meget har man lov til at indvie en pensioneret kollega i en verserende sag?

Havtorn trækker på skuldrene og siger:

- Det er altid svært at bevise, at folk har illegale indtægter, så længe de også har en rimelig indkomst fra et

almindeligt erhverv.

- Og det har de?

- Jesper Stahlbergs økonomi er ret enkel; en fast løn fra avisen, og en livsstil, der umiddelbart svarer nogenlunde til hans indkomstniveau. Han blev skilt for nogle år siden, og jeg kan have en mistanke om, at han har købt sit nye hus lige vel billigt gennem Marianne Bøgh, men det er svært at bevise, at der har været penge under bordet.

- Og hvad med hende?

- Hun er jo selvstændig erhvervsdrivende, så hendes indtægter svinger mere. Overskuddet fra hendes ejendomsrådgiveraktivitet er rimeligt uden at være imponerende, og hvis det ikke var for børnepengene fra eksmanden, ville jeg nok sige, at hendes indtægt lå i underkanten af, hvad man kan overleve på.

- Overleve? Kvinden går i minkpels og store guldsmykker og kører i åben sportsvogn, siger Ejner.

Havtorn kigger på sit ur.

- Jeg er nødt til at have lidt frokost, inden jeg skal møde i retten, men hvis I går med, kan vi tale lidt mere.

Andreas Bøgh sidder i receptionen, og ligesom i går aftes foran skolen virker han dybt koncentreret om sin mobiltelefon, men da han ser op og fanger Jasmins blik, konstaterer hun, at noget af det hårde er væk, erstattet af en sårbarhed, der får hende til at tænke på fugleunger uden fjer – et udtryk, hun har set mange gange før.

I elevatoren fortsætter Havtorn, hvor han slap:

- Men børnepengene fra Italien er meget rundhåndede, så alt i alt ser det rimelig fornuftigt ud.

- Italien?

Pludselig er Jasmin tilbage i Pandaen på parkeringspladsen overfor Lyngkroen, hvor Ejner fortalte hende

om Andreas' far.

Hun rækker ud og rammer den sorte stop-knap.

- Hvad laver du? spørger Ejner.

- Lige et sekund. Jeg skal bare tjekke noget.

Da Kjeldsen i sin tid meddelte Jasmin, at hun havde fået jobbet i Nykøbing Sjælland, sagde han ligeud, at han ikke ville komme til at savne hende. Han benægtede ikke, at hun var dygtig – resultaterne talte trods alt for sig selv – men han var med egne ord "dødtræt af hendes påståelighed og store ego". Det har vist ikke ændret sig siden, men det vil hun blæse på. Hun ved, at hun har ret.

Andreas ligner ikke nogen af hendes italienske onkler eller fætre, men han kunne let være et af de børn, hun sad og terpede dansk og matematik med i Røde Kors' flygtningecenter gennem hele sin gymnasietid.

- Den dreng er ikke halvt italiener, siger hun.

Kjeldsen sukker.

- Hvor vil du hen med det her?

- Jeg tror, det var resterne af Andreas' far, der blev fundet ude ved feriekolonien.

I stilheden, der følger hendes ord, vælter Ejner sin kaffekop. Kjeldsen rækker ham en stak servietter uden så meget som at flytte blikket, der er rettet direkte mod Jasmin. Han smiler, men det er ikke et venligt smil.

- Hvorfor overrasker det her mig overhovedet ikke?

Du har været i Nykøbing Sjælland i mindre end en uge, og du har allerede fundet bagmændene bag samtlige sommerhusindbrud og løsningen på en gammel drabs-sag, som dine tidligere kolleger har knoklet røven ud af bukserne for at løse.

- Nu er det kun omkring halvdelen af alle sommer-

husindbrud, der har fællestræk med det i nat, siger Jasmin og blinker til Ejner Jensen.

Kjeldsen bliver rød i hovedet.

- Kom igen, når du har beviser. Jeg løslader Marianne Bøgh og Jesper Stahlberg.

- Det må du ikke! Hvis de står bag drabet, vil de vide, at vi er på sporet af dem, og så er de væk, inden vi kan nå at skaffe beviser mod dem!

Kjeldsen løfter øjenbrynene og betragter hende en stund, inden han siger:

- Nu synes jeg, du skal tage hjem og passe dit arbejde i stedet for at spilde min og andres tid.

- Betyder det, at jeg godt må efterforske sagen?

Kjeldsen smækker døren bag sig.

- Det var vist et ja, tror du ikke?

Ejner Jensen ryster på hovedet, og der er noget anstrengt over det smil, han sender hende, inden han siger:

- Jeg begynder at forstå, hvordan du er endt i Nykøbing Sjælland.

Kapitel 8

Hun skruer ned for lyden og overvejer endnu en gang, om hun skal slukke fjernsynet helt. Hvis hun gør det, vil der være helt mørkt i stuen, og så kan ingen stå udenfor og betragte hende gennem de smalle striber, hvor gardinerne ikke dækker, men det flakkende lys og bevægelserne på skærmen beroliger hende.

Det er flere timer siden, Jesper Stahlberg parkerede sin varevogn i indkørslen ved sit rødstensparcelhus. For en halv time siden hørte hun lyde derovre fra, men hun tør ikke rejse sig og tjekke, om han er kørt igen. Der befinder sig en drabsmand mindre end tyve meter fra hendes sofa, og det er ikke bare en drabsmand, men en drabsmand, der har god grund til at være vred på hende.

Det nytter ikke noget at sidde her og krybe sammen i sofaen bag nedrullede gardiner og fare sammen ved den mindste lyd. Hvis hun ikke kan sove, kan hun lige så godt arbejde. Hun overvejer at køre ind på stationen og læse den gamle drabssag igennem, men hovedpinen får hendes syn til at flimre, og hendes bil holder stadig ude på Forårsvej, så hun roder et par flyttekasser igennem, indtil hun finder en stor blok og en kuglepen, som hun tager med over til sofabordet, så hun ikke behøver at tænde lampen over spisebordet. Hun river et ark af blokken og skriver "Skelettet på Skansehage" øverst på

siden. Det lyder som titlen på en kriminalroman, men det her er virkelighed, og hvis hun skal kunne sove trygt i sit eget hjem, er hun nødt til at løse sagen.

Marianne Bøghs historie hænger ikke sammen. Mens hendes mand bor i Nykøbing Sjælland, har han ingen indtægt, og ud fra Ejners beskrivelse af ham, er han en lidt sølle type. Så flytter han tilbage til Italien, og pludselig har han råd til at overføre mere end 10.000 kr. til sin ekskone hver eneste måned.

Inden hun fortalte Ejner og Kjeldsen om sin mistanke, ringede hun til Kristian Hvelplund, som kunne fortælle, at Andreas' far flyttede til Italien omkring vinterferien i 2010, altså samme måned som skelettet blev fundet. De to episoder blev aldrig kædet sammen, fordi Marianne Bøgh og hendes mand hele tiden har påstået, at han var italiensk, og derfor matchede han ikke den profil, som analysen af knogleresterne nåede frem til, men Jasmin er 100% sikker på, at Andreas ikke er halvt italiensk.

Spørgsmålet er, hvorfor Marianne Bøgh skulle lyve om sin mands herkomst. Måske har han boet i Italien i en periode af sit voksne liv, og måske har den ambitiøse ejendomsmægler syntes, at det var mere tjekket at være gift med en italiener end en eksjugoslav?

Jo mere Jasmin tænker over det, des mere overbevist er hun. Det var resterne af Andreas' far, der svømmede rundt i kalkkaret ved feriekolonien, og siden mandens død har Marianne Bøgh kunnet hvidvaske overskuddet fra sine og Jespers Stahlbergs tyvetogter ved at køre dem en tur omkring en konto i sin eksmands påståede hjemland.

Hun går ud i køkkenet og laver en kop the, mens hun overvejer, hvordan hun nogensinde skal kunne under-

bygge sin teori med konkrete beviser. Hun har lige sat den varme kop fra sig på bordet, da hendes ører opfanger en lyd udefra.

Det er en knasen, som lyden af skosåler på småsten, og denne gang er hun sikker. Det er ikke indbildning.

Hendes hånd finder pistolen i bæltet, og det kølige stål beroliger hende lidt, men snart banker hendes hjerte så hårdt, at blodet får hovedpinen til at eksplodere.

Hun rejser sig og må gribe fat i bordkanten, da svimmelheden overmander hende. Hun må ikke besvime, ikke nu!

Hvorfor har hun ikke tændt lyset udenfor? Hvis hun gør det nu, vil han vide, at hun har opdaget ham. Og hvorfor slukkede hun ikke det forbandede fjernsyn? Hvis han står ved vinduet, kan han se hende og følge hver eneste af hendes bevægelser.

På den anden side ... hvis han betragter hende lige nu, så ved han, at hun har trukket sin tjenestepistol.

Der lyder en skramlen udefra, og Jasmin genkender lyden. Det er riven, der har stået lænet op ad gavlen lige ved siden af bryggersdøren, siden hun flyttede ind.

Han er på vej ind!

Enten har han ikke set pistolen, eller også er han ligeglad.

Jasmin afsikrer sit våben og træder langsomt baglæns, så hun har bedre udsyn til bryggerset, der ligger hen i mørke. Døren fra bryggerset ud til haven har matterede glasruder, låsen er en helt almindelig Ruko-lås, der næppe vil kunne bremse en rutineret indbrudstyv, og hvis han vil ind, skal han nok komme det – det har Jasmin vidst, siden hun hørte varevognen trille ind i carporten.

Hun ser en mørk silhuet træde ind foran bryggersdø-

ren og mærker pulsen stige yderligere et hak. Skal hun vente her og først skyde ham, når han træder ind gennem døren til stuen, så der aldrig kan sås tvivl om, at hun handlede i nødværge? Hvad nu, hvis han er bevæbnet? Er det så ikke bedre at skyde gennem glasdøren?

Nu lyder der en banken ude fra bryggerset. Jasmin løfter pistolen.

- Hallo?

Stemmen er kun en hvisken, men hun genkender den straks, og i løbet af et splitsekund begynder hele hendes krop at ryste så voldsomt, at hun er ved at tabe pistolen. Det er Ejner, Ejner står derude, lige på den anden side af glasruden. Hun kunne have skudt ham!

Hun står stadig og ryster midt på gulvet, da hun mærker en bevægelse foran sig. Hun sikrer pistolen, inden hun løfter blikket, og måske når hun at undre sig over, hvordan han er kommet ind i hendes stue.

Kapitel 9

Kameraernes blitz er ikke andet end en lav klikken langt borte, og Ejner må anstrenge sig til sit yderste for at høre, hvad Kjeldsen siger. Han håber, at hans høreelse bliver helt normal igen, så han ikke skal gå rundt med lyden af et rungende pistolskud i hovedet resten af livet.

- ... de to mistænkte, og af hensyn til den videre efterforskning ønsker vi ikke at komme med flere oplysninger om selve skudepisoden på nuværende tidspunkt. Jeg kan dog oplyse, at vores mistanke også omfatter en række organiserede sommerhusindbrud og en gammel drabssag.

Ejner har lyst til at rejse sig og gå, men han er omgivet af journalister, og det sidste, han ønsker, er at vække opsigt.

Journalisternes arme ryger til vejrs, så snart Kjeldsen har sagt det sidste ord, og det bliver en af Politikens folk, der løber af med det første spørgsmål:

- Vil I afsløre identiteten på den dræbte?

- Nej, men jeg kan oplyse, at det drejer sig om en mand af bosnisk afstamning, som på drabstidspunktet var 34 år gammel.

- Jeg mente betjenten, den dræbte politibetjent.

- I samråd med familien har vi valgt at hemmeligholde identiteten, indtil bisættelsen har fundet sted.

- Er det rigtigt, at hun blev dræbt i sit eget hjem?

Ejner mærker klumpen i halsen vokse. Det er kun et

usandsynligt held, der gør, at han overhovedet sidder her i dag.

Hvad ville der være sket, hvis Marianne Bøgh og Jesper Stahlberg ikke var flygtet? Hvis politiet havde fundet Jesper sovende i sin seng uden det mindste spor af krudt nogen steder? Så ville alt se anderledes ud, og Ejner ved, at der altid vil være en risiko for, at de bliver fanget og viser sig at have sikre alibier for det tidspunkt, hvor Jasmin blev dræbt af et skud fra sin egen tjenestepistol.

Kan han leve med det?

Hver aften, når Vivian er faldet i søvn, ligger han i sin seng og gennemgår forløbet igen og igen, og hver gang når han frem til det samme resultat: Han skulle have slået til den aften ude på Skansehage. Det ville have været så enkelt, men på det tidspunkt håbede han jo stadig, at Jasmin ville følge hans råd og holde sig fra den gamle drabssag.

Inderst inde ved han godt, at det ikke nytter noget at gruble. Han må enten lægge det bag sig hurtigst muligt eller melde sig med det samme.

Han forestiller sig, at han rejser sig og går op til podiet. Kjeldsen vil se på ham med den der irriterede rynke mellem brynene, der altid dukker op, når noget uventet sker, men Ejner vil bare tage mikrofonen og sige:

”Det var mig, der gjorde det. Jeg brød ind hos Jasmin Andersen, tog hendes tjenestepistol ud af hænderne på hende, rettede den mod hendes hjerte og affyrede et enkelt skud.”

Der vil opstå et øjeblik stilhed, efterfulgt af intens forvirring, inden han fortsætter:

”Det var også mig, der dræbte Claudio Agostini, men det var en ulykke.”

Bare det at formulere sætningen for sig selv, får en bølge af skam til at rulle gennem ham.

”Jeg var lige gået på pension, og for at sige det som det er, havde jeg svært ved at vænne mig til al den ledighed. Vivian havde det ikke godt, og jeg ønskede desperat at tilføre mit liv noget mening, der rakte udover at tage mig af min senildemente kone, så hver aften, når hun var faldet i søvn, kørte jeg rundt i sommerhusområderne for at se, om jeg kunne overraske nogle indbrudstyre. Det lykkedes også. En nat, ude ved Klint, fik jeg øje på to parkerede biler, som jeg genkendte som de nu mistænkte. Min første tanke var, at de var på et hemmeligt stævnemøde, men inden jeg nåede væk, kom den ene af dem ud med en PH-lampe i den ene hånd og en radio i den anden.”

Ejner husker tydeligt spændingen, den glødende iver, han følte i det øjeblik, han kom på sporet af Marianne Bøgh og Jesper Stahlberg, og han er stadig stolt af, at han fulgte sit instinkt og undlod at gribe ind. For han havde jo ret: Det var andet og mere end en engangsforeteelse.

”De følgende uger observerede jeg dem ved flere tilfælde, og jeg var ved at være klar til at overdrage bevismaterialet til politiet, da ulykken skete.”

Her vil han være nødt til at holde en pause, for han ved, at han vil blive overvældet af den indre rysten, der altid sætter ind, når han tænker på det øjeblik, hvor bilens kofanger ramte den bløde krop.

”Det var ude på Skansehagevej. Jeg var fulgt efter de to mistænkte, men da de drejede af mod Skansehage, var jeg nødt til at slukke lygterne og holde lidt ekstra afstand, og pludselig var de væk. Jeg satte farten op for at indhente dem, og lige da jeg havde passeret Bakkedalen, trådte han ud på vejen. Jeg havde ikke en chance.”

Han har spekuleret så meget over, hvad Claudio Ago-

stini lavede på Skansehage den nat, og han hælder mest til at tro, at Marianne Bøghs mand udspionerede sin kone, fordi han troede, hun havde en affære, men det kan jo aldrig blive andet end gætterier, og i virkeligheden er det ligegyldigt. Det eneste, der betyder noget, er, at Ejner reagerede, som han gjorde.

”Jeg kørte min vej. I al min tid som politibetjent har jeg delt den almindelige opfattelse, at flugtbilister er en særlig ussel gren af menneskeheden, og jeg kan ikke give andre forklaringer, end at jeg skammede mig over at rende rundt og lege privatdetektiv midt om natten. Det var først et par timer senere, da jeg opdagede bulen på bilen, at jeg kørte tilbage for at se, om han var død. Det var han.”

Og så havde den ene ugering ganske enkelt lagt sig i halen på den anden.

Claudio var død, men der var intet blod. Ejner lagde ham på bagsædet, kørte ham ud til feriekolonien, tog det meste af tøjet af ham og lempede ham ned i karet, som han havde set, en dag han gik tur på Skansehage og faldt i snak med Poul og hans folk. Kalken havde stænket op på hans ene underarm, og inden han nåede hjem og fik den ind under vandhanen, var huden allerede ætset væk på et pænt stort område. Siden den dag har han har været nødt til at gå med langærmede trøjer, ikke for at skjule arrene for omverdenen, men for ikke at blive konfronteret med sin egen skam.

”På en måde ønskede jeg, at nogen ville afsløre mig. Jeg blev næsten besat af at følge de to mistænkte, og det var sådan, jeg opdagede, at de godt var klar over, hvem ofret var, men at de hver især mistænkte den anden for at stå bag. Da det gik op for mig, at de udnyttede hans død til at hvidvaske penge gennem hans konto fra stu-

dietiden i Italien, begyndte jeg at tro på, at jeg ville slippe godt fra det hele, og det gjorde jeg jo også. I det mindste, indtil Jasmin Andersen dukkede op.”

Han havde vidst det, allerede under deres første samtale på politigården den søndag. At hun var af en helt anden støbning end sine forgængere, inklusive ham selv.

Journalisten til venstre kommer til at skubbe til ham, og Ejner husker pludselig, hvor han befinder sig. Han står ikke på podiet, men sidder i tryghed nede på tilhørerpladserne, og lige i det øjeblik indser han, at han ikke kan gå til bekendelse. Ikke så længe Vivian lever. Hvis han gør det, vil Jasmins død have været forgæves.

Kjeldsen tager fat på endnu en lovprisning af den døde betjents usædvanlige evner og potentiale, og Ejner tænker ved sig selv, at Kjeldsen for en gangs skyld har ret: Jasmin Andersens død er et frygteligt spild af liv.

Han rejser sig og må støtte sig til stolen foran. Idet han åbner døren og træder ud i stilheden på gangen, afgiver han et løfte til sig selv: Når Vivian ikke er her længere, vil han melde sig selv og tage sin straf.

Kriminalromaner af samme forfatter:

ÉN gang morder (2013)

En dansk psykiater kommer til Småland for at undervise på et sommerkursus, men da han vågner næste morgen, ligger der en hvid kuvert på dørrinnet til den lejede ødegård. Den indeholder et fotografi af en seriemorder, der tog sit eget liv, mens han var i behandling hos psykiateren tyve år tidligere.

Næste morgen findes en kvinde myrdet.

“Et utal af svenske forfattere har forsøgt at skrive indbringende hjemstavnskrimier uden at gøre det bare halvt så godt som Eva Maria Fredensborg”

Weekendavisen

“... et mesterligt plot og en stribe gode karakterer. Der er ingen døde passager i bogen, den er i konstant udvikling, holder tempo og kraft. Og velskrevet på den enkle, ukunstlede facon..”

Politiken

Min mund er lukket (2014)

Var det ensomhed, der drev en kvindelig oversætter til at tage sit eget liv, eller var der bogstavelig talt nogen, der førte hendes hånd? En besynderlig post-it på køleskabet, en genbo, der kommer på besøg tidligt om morgenen, og et armbånd, der slet ikke passer til kittelkjolen og de afklippede gummistøvler.

Asta Qvist er overbevist om, at Hannah Lundgreen ikke begik selvmord, og da Robert

Strand bliver koblet på sagen, viser det sig, at Asta har haft god grund til at tvivle på politiets konklusioner.

“Den næsten banale sproglige lethed, som er typisk for mange krimier, er hos Eva Maria Fredensborg ommøbleret til en tilstræbt naivitet, der klæder historien.”

Berlingske

“Det er bestemt ikke ueffent – ikke mindst fordi Fredensborg skræller løgene nænsomt, når hun skildrer alle de relationer og betændte familieråde, den tavse Asta må forholde sig til.”

Ekstra Bladet